

Въдари се кратко мълчание.

— Може да желаешъ да постъпишъ учитель? попита докторътъ съ прѣзрително участие.

Кандовъ слабо се зачърви и вмѣсто отговоръ попита рѣзко:

— Господинъ Соколовъ, кога ще има комитетътъ засѣданіе?

Тоя дързъкъ въпросъ порази доктора.

— Какъвъ комитетъ? попита той съ видътъ на челоуѣкъ, който нищо не разбира.

Кандовъ се исчърви още по-силно и каза съ напрежение:

— Комитетътъ вашъ, не крийте, азъ знамъ всичко... и кои сж въ него, и дѣ засѣдавате... Сичко, не крийте отъ мене...

— Чудно какъ знаете толкова работи, когато се не интересувате... Но нека кажемъ че е... Какво искате да кажете съ това? попита докторътъ, като опрѣ въ него упоритъ и провокативенъ погледъ.

— Азъ ви питахъ скоро ли ще имате засѣданіе? повтори Кандовъ рѣшително.

— Да, довечера, господине! отговори докторътъ съ сжщия тонъ.

— Вие сте прѣдсѣдателъ, нали? — Да! — Азъ идж да ви моля едно нѣщо. — Какво, господине? — Азъ ви моля да ме прѣдложите за членъ.

Гласътъ на студента треперѣше отъ вълнение.

Докторътъ останж слисанъ: той не бѣше пригответенъ за подобна изненада отъ страна на Кандова.

— Какъ тъй, Кандовъ?

— Просто, като Българинъ... искамъ и азъ да работж. Соколовъ скокна.

— Дай, братко, ржчицата! и той го стиснж горещо и цалуна по устата; послѣ прибави: — Съ радостъ, съ голѣма радостъ, господинъ Кандовъ, сички ще ви видимъ